

LBRIS

We know
books

**STEPHEN
KING**

**SĂ NU
CLIPEȘTI**

Traducere din limba engleză și note
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Vreme mohorâtă de martie.

Grupul Abstenenților își ține întrunirile la subsolul Bisericii Metodiste Buell în fiecare zi lucrătoare, de la 4 la 5 p.m. În teorie, acestea ar trebui să fie întâlniri ale Narcoticilor Anonimi, însă la ele iau parte și mulți alcoolici, așa că subsolul este de obicei arhiplin. Primăvara calendaristică a început de aproape o săptămână, dar în Buckeye City – cunoscut și sub numele de „A doua greșală de lângă lac”, prima fiind Clevelandul¹ – primăvara adevărată vine mai târziu. Deja burnițează când se termină întrunirea. Până la căderea serii burnița asta fină va îngheța și se va transforma în lapoviță.

Vreo douăzeci – poate chiar trezeci – de participanți se strâng în jurul scrumierei de lângă intrare și își aprind țigările, fiindcă nicotina este una dintre cele două dependențe care le-au mai rămas și, după o oră petrecută în subsolul ăla, chiar simt nevoia să tragă un fum. Ceilalți, adică majoritatea, o iau la dreapta și se duc la The Flame, cafeneaua din capătul străzii. Cafeaua este cealaltă dependență care încă le este permisă.

Un bărbat este abordat de reverendul Mike, care participă în mod regulat la aceste întruniri și la multe altele, în trecut reverendul Mike fiind dependent de opiacee. În timpul discuțiilor (ia parte zilnic la câte două sau trei, inclusiv în weekenduri) se prezintă spunând: „Îl iubesc pe Domnul, dar în rest sunt doar un morfinoman ca voi toți.” Vorbele lui stârnesc întotdeauna murmure de aprobare, cu toate că unora

¹ Cleveland a fost desemnat cel mai deprimant oraș din SUA în urma unui sondaj realizat de revista Forbes (n. tr.).

LDIS | We know
 dintre veteranii grupului li se pare puțin cam enervant să-l audă spunând mereu același și același lucru. L-au poreclit Mike-Marea Carte¹, tocmai din cauză că are obiceiul să citeze (cuvânt cu cuvânt) pasaje lungi din manualul Alcoolicilor Anonimi.

Acum reverendul strânge cu multă afecțiune mâna bărbatului pe care l-a oprit.

— Nu prea te văd prin părțile astea, Trig. Nu locuiești în provincie?

Nu, Trig nu locuiește în provincie, dar nu-i spune. Are el motivele lui pentru care se duce la întruniri care au loc în afara orașului, unde este puțin probabil să-l recunoască cineva, însă astăzi a fost o urgență: te nimerești la o sindrofie și, după primul pahar, se alege praful de toate hotărârile tale. Știe asta din propria-i experiență.

Mike pune mâna pe umărul lui.

— Mi-ai părut cam necăjit când ai luat cuvântul, Trig.

Trig – așa i se zicea în copilărie. Și așa se prezintă la începutul întrunirilor. Rareori își dă alt nume chiar și atunci când participă la ședințele AA și NA de la periferia orașului. Iar atunci când nu are decât o singură persoană în față spune de cele mai multe ori „Astăzi vreau doar să ascult“. Însă în după-amiaza aceasta a ridicat mâna.

— Sunt Trig și sunt alcoolic.

— Bună, Trig! i-a răspuns grupul.

Da, erau în subsol, nu în biserică, dar se purtau toți ca la o slujbă religioasă. Pentru că, în realitate, Grupul Abstenenților este Biserica celor Zdrobiți și Mistuiți de Dependență.

— Vreau să spun doar că astăzi mă simt destul de tulburat. Nu vreau să zic mai multe, dar trebuia să vă mărturisesc asta. Atâta tot.

Șoapte de *Mulțumim*, Trig și *Ține-te tare și Aici ești acasă*.

Acum Trig îi spune reverendului că este tulburat pentru că a aflat că a murit un om pe care îl cunoștea. Reverendul îi cere mai multe amănunte – de fapt, încearcă să i le scoată din gură cu cleștele –, însă Trig nu vrea să spună decât că persoana aceea, a cărei pierdere o plânge, a murit în închisoare.

— Mă voi ruga pentru el, îl asigură reverendul.

— Mulțam, Mike.

Trig pleacă, dar nu spre cafenea; traversează trei intersecții și urcă treptele de la intrarea bibliotecii publice. Trebuie să stea jos într-un loc liniștit și să se gândească la omul care a murit sâmbătă. Care a fost ucis sâmbătă. Care a fost înjunghiat sâmbătă în dușul închisorii.

Își găsește un loc liber în Sala de Publicații Periodice și, doar ca să aibă ceva în mână, își ia un exemplar al ziarului local. Îl deschide din întâmplare la pagina cu articolul despre un câine pierdut, găsit de Jerome Robinson de la Agenția „Ce-am găsit al meu să fie“. Acolo e și o poză cu un tânăr de culoare, surzător și chipeș, care ține în brațe un câine mare care pare a fi un Labrador Retriever. Iar titlul articolului conține un singur cuvânt: GĂSIT.

Trig stă cu ochii ațintiți asupra paginii, dar nu vede nimic. Se gândește.

Adevăratul lui nume a apărut în același ziar în urmă cu trei ani, însă nimeni n-a făcut legătura între omul din articolul de atunci și acela care ia parte la întrunirile de la periferia orașului, întruniri prin care se străduiește să scape de dependența de alcool. Și, chiar dacă ar fi fost o fotografie cu el în ziarul ăla (deși nu a fost niciuna), de ce să fi făcut cineva vreo legătură? Bărbatul de atunci avea o barbă ușor încărunțită și purta lentile de contact. Cel din prezent este bărbierit în permanență, poartă ochelari și pare mai tânăr (uite, și la asta te ajută renunțarea la băutură). Îi place ideea că acum este un om nou. Dar îl și apasă. Cu paradoxul ăsta este el obligat să trăiască. Și cu gândul la tatăl lui, care îi revine în minte mult mai des în ultimele zile.

Nu te mai gândi, își spune el. *Uită!*

Asta se întâmplă pe 24 martie. Treaba cu uitatul durează doar trei-sprezece zile.

2

Pe data de 6 aprilie, duminică, Trig stă pe același scaun din Sala de Publicații Periodice și cască ochii la știrea principală din ediția de astăzi a ziarului local. Scris cu litere de-o șchioapă, titlul zbiară la el – **BUCKEYE BRANDON: ESTE POSIBIL CA DEȚINUTUL ASASINAT SĂ FI FOST NEVINOVAT!** Trig a citit articolul și a

¹ *Big Book* (în lb. engleză) – manualul Alcoolicilor Anonimi pentru programul original de recuperare în douăsprezece etape (n. tr.).

IBDIS

We know

ascultat de trei ori podcastul lui Buckeye Brandon. Dezvăluirea a fost făcută de autoproclamatul „proscris al undelor radio“ și, după spusele acestuia, nu există „nici urmă de îndoială“ că așa a fost. Oare este adevărat? Dată fiind sursa informației, Trig își spune că da, este.

Ești nebun dacă te gândești să faci asta, își zice el acum. Și are perfectă dreptate.

Dacă o faci, nu mai ai cum să dai înapoi, își zice. Și asta-i adevărat.

Dacă începi, trebuie s-o ții tot așa, își zice. Iar acesta este cel mai mare adevăr dintre toate. Mantra tatălui său: *Trebuie să mergi până la capăt. Să nu clipești, să nu te-ntorci din drum.*

Și... oare cum ar fi? Cum ar fi dacă *el* ar încerca să facă asta?

Trebuie să se mai gândească. Nu doar ca să-și lămurească ce anume vrea să facă, ci ca să mai treacă puțin timp între informațiile aflate de la Buckeye Brandon (și din editorialul acesta) și faptele – *ororile* – pe care le-ar putea comite, în așa fel încât nimeni să nu poată face legătura cu el.

Își amintește din senin de titlul articolului despre tânărul care a găsit câinele furat. Nici nu se poate ceva mai simplu: **GĂSIT!** Trig se gândește la ce a pierdut, la ce a făcut și la cum anume ar trebui să-și repare greșelile.

CAPITOLUL 1

1

Este aprilie. În orașul supranumit „A doua greșeală de lângă lac“ se topesc ultimele zăpezi.

Din politețe, Izzy Jaynes ciocănește o singură dată în ușa locotenentului și intră fără să aștepte vreun răspuns. Lewis Warwick stă relaxat pe scaun, cu un picior sprijinit pe colțul biroului, cu mâinile pe burtă. Pare că meditează sau visează cu ochii deschiși. Din câte-și dă seama Izzy, chiar așa și este. O vede, își îndreaptă spatele și își pune piciorul înapoi pe podea, că doar acolo-i locul lui.

— Isabelle Jaynes, cea mai bună detectivă din câte există! Bun-venit în bârlogul meu!

— La dispoziția ta.

Nu-l invidiază pentru biroul ăsta, pentru că știe bine cât de multe rahaturi birocratice le presupune un asemenea loc, ca să nu mai vorbim și de creșterea aia insignifiantă a salariului, făcută doar de ochii lumii. Izzy este destul de mulțumită de cămăruța ei modestă de la parter, unde lucrează alături de șapte alți detectivi, printre care și actualul ei partener, Tom Atta. La scaunul lui Warwick râvnește Izzy, nu la biroul lui. Îi place la nebunie scaunul ăsta reglabil și cu spătar înalt, numai bun să-ți aline durerile de coloană. Parcă anume făcut pentru meditație.

— Ce treabă ai cu mine, Lewis?

Locotenentul ia un plic de pe birou și i-l întinde.

— Spune-mi ce părere ai despre asta. Desigur, doar dacă vrei. Nu te oblig. Poți să atingi plicul, probabil că are deja amprentele tuturor – și ale poștașului, și ale lui Evelyn, de la secretariat, și cine știe câte altele. Dar cred că foaia din el ar trebui să fie analizată. Sigur, asta depinde și de ce ai să spui tu.

LIBRIS

We know

Numele destinatarului este scris cu majuscule: DETECTIV LEWIS WARWICK. La fel și adresa: COURT PLAZA, 19. Sub oraș, stat și cod poștal, stă scris cu litere și mai mari: INFORMAȚII CONFIDENȚIALE!

— Ce spun *eu*? Păi, tu ești șeful, șefule.

— Nu-ți pasez responsabilitatea. Este treaba mea și eu o să mă ocup de ea, dar îți respect opiniile.

Plicul a fost deja rupt la un capăt. Pe spatele lui nu este scrisă și adresa expeditorului. Izzy despăturește foaia de hârtie din el și are mare grijă să o țină doar de margini. Textul a fost printat de la un computer.

Pentru: Locotenent Louis Warwick

De la: Bill Wilson

Transmis și către: Comisar-șef Alice Patmore

Părerea mea este că Regula Blackstone¹ ar trebui să aibă consecințe. Eu cred că NEVINOVAȚII trebuie să fie pedepsiți pentru MOARTEA inutilă a altui nevinovat. Oare trebuie ca aceia care i-au provocat moartea să fie omorâți la rândul lor? Eu nu cred asta, pentru că atunci nu vor mai trăi și nu vor mai suferi pentru ce au făcut. Iar asta este valabil și în cazul în care au fost mânați de cele mai bune intenții atunci când au acționat. Trebuie să se gândească la ce au făcut. Trebuie să se căiască amaric pentru ce au făcut. Are sens? Mie mi se pare că are, chiar foarte mult. Iar asta este suficient.

Voi omorî 13 oameni nevinovați și 1 vinovat. Iar cei care au omorât oameni nevinovați trebuie să sufere.

Acesta este un gest de PENITENȚĂ.

Bill Wilson

— Uau! exclamă Izzy.

Împătorește hârtia cu aceeași grijă și o pune înapoi în plic.

¹ Regula Blackstone – stabilită de juristul englez William Blackstone (1723-1780) ca fiind „habeas corpus”, drept care garantează libertatea individuală, îngrădește arestările și reținerea arbitrară a persoanelor (n. tr.).

— Clar că tipului ăstuia îi filează mai multe lămpi, nu doar una singură.

— Cu siguranță. Am căutat Regula Blackstone pe Google. Zice că...

— Știu ce zice.

Warwick își pune iarăși piciorul pe birou și duce mâinile la ceafă.

— Sintetizează.

— Mai bine să scape zece vinovați decât să sufere un nevinovat.

Lewis dă din cap.

— Acum, pentru marele premiu al concursului nostru, la care nevinovat crezi tu că se referă țicnitul ăsta care ne-a trimis scrisoarea?

— Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aș spune că-i vorba despre Alan Duffrey. A fost înjunghiat luna trecută în închisoarea din orașul Big Stone. A murit la infirmerie. Și tipul ăla cu podcastul, Buckeye Brandon, s-a apucat să trâncănească pe tema asta și după aia a apărut și articolul din ziar. Tot despre tipul care a declarat că el i-a înscenat infracțiunea lui Duffrey.

— Cary Tolliver. Fumător înrăit, cancer pancreatic în fază terminală, care a vrut să-și ușureze conștiința. A spus că niciodată nu și-a dorit moartea lui Duffrey.

— Deci, biletul ăsta nu-i de la Tolliver.

— Puțin probabil. E internat la spitalul Kiner Memorial și medicii nu-i mai dau multe zile de trăit.

— Adică mărturisirea asta a lui Tolliver e un fel de încuiat grajdul după ce s-a furat calul, nu?

— Poate că da, poate că nu. Tolliver susține că și-a asumat vina în februarie, la câteva zile după ce a aflat că este pe moarte. Și nu s-a întâmpat nimic. Iar apoi, după ce Duffrey a fost omorât, Tolliver a participat la podcastul lui Buckeye Brandon, zis și „proscrisul undelor radio”. Procurorul Allen spune că minte pentru că vrea să fie băgat în seamă măcar în ultimele clipe ale vieții.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că afirmațiile lui Tolliver au oarece noimă. Susține că nu ar fi vrut decât ca Duffrey să stea câțiva ani după gratii. Că adevărata pedeapsă pentru Duffrey ar fi fost să aibă cazier în urma unei condamnări penale.

Izzy știe ce înseamnă asta. Lui Duffrey i s-ar fi interzis să locuiască în sau în preajma zonelor cu copii – locuri de joacă, școli, grădinițe, parcuri. I s-ar fi interzis să comunice prin mesaje cu alți minori în afară de copiii săi. I s-ar fi interzis să dețină reviste porno sau să aibă acces la site-urile porno. Ar fi fost obligat să-l informeze pe ofițerul supraveghetor de orice schimbare a adresei de domiciliu. A te afla pe lista națională a agresorilor sexuali echivalează cu detenția pe viață.

Sigur, presupunând că ai trăi suficient de mult.

Lewis se apleacă peste birou.

— Hai să lăsăm la o parte Regula Blackstone, că tot n-are prea mult sens – cel puțin, așa mi se pare mie. Crezi că ar trebui să ne facem griji în privința lui Wilson asta? Ce scrie el aici înseamnă o amenințare sau doar niște aiureli, niște vorbe goale? Ce zici?

— Pot să mă gândesc puțin?

— Sigur. O lăsăm pe mai târziu. Dar ce-ți zice instinctul acum? Știi că rămâne între noi.

Izzy se gândește. Ar putea să-l întrebe pe Lew dacă a discutat și cu doamna comisar Patmore, însă nu așa îi place ei să procedeze.

— Clar că-i nebun, dar nu citează nici din Biblie și nici din *Protocoloalele înțelepților din Sion*¹. Nu pare a suferi de paranoia și nici că ar crede în teoriile conspirației. Posibil să fie un simplu inadaptat. În caz contrar, chiar trebuie să ne facem griji. Poate că-i un apropiat al lui Duffrey. Din păcate, Duffrey n-a avut nici nevastă și nici copii, ca să mă gândesc că ar fi fost vreo cunoștință de familie.

— Un singuratic, o aprobă Lewis. Allen a făcut mult caz de treaba asta la proces.

Izzy și partenerul ei, Tom, îl cunosc foarte bine pe Doug Allen – unul dintre procurorii comitatului Buckeye. Tom l-a poreclit pe Allen „Hipopotamul cel Lacom“, după numele unui personaj din jocul care le place foarte mult copiilor săi. Adică „lacom după faimă“. Adică „foarte ambițios“. Ceea ce sugerează că este posibil ca Tolliver să fi spus adevărul. Procurorilor ambițioși nu le place să fie înfrânți în sala de judecată.

¹ *Protocoloalele înțelepților din Sion* – carte de aproximativ o sută de pagini, apărută prima oară în Rusia țaristă, în anul 1903, și care conține esența ideilor antisemite adunate de-a lungul secolelor (n. tr.).

— Știi că Duffrey nu era însurat, dar avea cumva vreo parteneră?

— Nu. Și nimeni nu știe dacă era homo sau nu. Viața lui intimă era secretă. *Strict secretă*. Nici măcar un zvon nu s-a auzit. Era ofițer principal de credite la First Lake City Bank. Nu uita că noi doar *presupunem* că despre Duffrey vorbește tipul ăsta, dar, neavând un nume...

— Ar putea să fie altcineva.

— Ar putea, dar mi se pare puțin probabil. Vreau să-l iei pe Atta și să vă duceți să stați de vorbă cu Cary Tolliver – sigur, dacă mai trăiește. Și să vorbiți cu *toți* cei despre care știm că l-au cunoscut pe Duffrey – și de la bancă și de oriunde altundeva. Discutați cu avocatul care l-a apărut. Luați de la *el* lista cu toate cunoștințele lui Duffrey. Precis că o are, dacă și-a făcut treaba așa cum se cuvine.

Izzy zâmbeste.

— Mi se pare că mi-ai cerut părerea doar ca să-ți confirmi că ai luat decizia corectă.

— Nu te subaprecia. Am cerut părerea lui Isabelle Jaynes, cea mai bună detectivă din câte există.

— Dacă vrei cea mai bună detectivă din câte există, ar trebui s-o suni pe Holly Gibney. Îți dau eu numărul.

Lewis își dă jos piciorul de pe birou.

— N-am ajuns chiar în halul ăla în care să apelăm la ajutoare din afară. Spune-mi ce părere ai *tu*.

Izzy bate ușor cu degetele în plic.

— Părerea mea este că tipul ăsta ar putea să fie pe bune. „Nevinovații trebuie să fie pedepsiți pentru moartea inutilă a altui nevinovat“? Sigur, vorbele astea au sens pentru un nebun, dar pentru un om zdravăn la cap? Nu prea cred.

Lewis oftează.

— ăia cu adevărat periculoși, ăia care sunt și nebuni, și normali totodată, mie ăia îmi dau coșmaruri. Timothy McVeigh¹ a ucis peste o sută cincizeci de oameni în clădirea guvernamentală Alfred Murrah și era perfect sănătos la cap. A spus că micuții care au murit în

¹ Timothy McVeigh (1968-2001) – terorist american, responsabil pentru atentatul din Oklahoma City, din 1995, soldat cu 168 de morți și 680 de răniți (n. tr.).

grădinița din apropiere au fost victime colaterale. Cine să fie mai nevinovat decât un copil mic?

— Deci tu crezi că este adevărat ce scrie acolo.

— *Ar putea să fie.* Vreau să vă ocupați de asta, tu și Atta. Vedeți dacă moartea lui Duffrey a revoltat pe cineva atât de tare...

— Ori dacă a îndurerat pe cineva atât de tare.

— Ori așa. Găsiți-l pe omul ăla într-atât de furios și de nebun încât să fie capabil de o asemenea amenințare.

— Știi ce mă întreb eu? De ce treisprezece nevinovați și un singur vinovat? Este vorba despre paisprezece persoane, sau vinovatul este unul dintre cei treisprezece?

Lewis clatină din cap.

— Habar n-am. O fi ales numărul ăla la nimereală. E posibil.

— Și mă mai intrigă ceva în legătură cu biletul ăsta. Știi cine a fost Bill Wilson, da?

— Îmi sună vag cunoscut, dar e perfect normal. N-o fi un nume la fel de răspândit ca Joe Smith sau Dick Jones, dar nici Zbigniew Brzezinski nu-i.

— Acel Bill Wilson despre care vorbesc eu a înființat asociația Alcoolicilor Anonimi. Poate tipul nostru se duce la întrunirile lor și s-a gândit să ne vândă pontul ăsta.

— Deci tu crezi că ar vrea să-l prindem?

Izzy ridică din umeri – adică *nu-mi dau seama*.

— O să trimit scrisorica asta la laboratorul de criminalistică, dar o trimit degeaba. O să ne spună ce știm deja: nu există amprente, a fost scrisă la computer, hârtie obișnuită de imprimantă.

— Să-i faci o poză și să mi-o trimiți pe telefon.

— Bine.

Izzy se ridică de pe scaun. Înainte să iasă, Lewis o întreabă:

— Te-ai înscris în echipă? O să aibă loc meciul.

— Ce meci?

— Nu te face că nu știi. Guns and Hoses¹. Luna viitoare. Eu o să fiu căpitanul echipei poliștilor, evident.

¹ *Guns and Hoses* (lb. engleză) – „Arme și Furtunuri” – eveniment caritabil care constă într-un meci de softball între echipele poliștilor și pompierilor (n. tr.).

— Aha, ăla! N-am avut timp, șefule.

Nici că ar avea vreo intenție să se înscrie.

— Pompierii au câștigat trei meciuri la rând. Și anul ăsta o să ne luăm revanșa, că prea ne-au umilit data trecută. Cum se mai simte Crutchfield cu piciorul?

— Care Crutchfield?

— Emil Crutchfield. A avut un accident de motocicletă și și-a fracturat un picior. Patrulează mai mult în zona de est a orașului.

— Aha, a repetat Izzy, spunându-și: *Numai jocuri au în cap băleții ăștia*.

— Tu n-ai jucat softball? La colegiul ăla unde ai fost?

Izzy începe să râdă.

— Mda, în perioada preistorică.

— Zău că ar trebui să te înscrii. Mai gândește-te!

— O să mă gândesc, răspunde Izzy.

Evident că n-o s-o facă – nici n-o să se gândească, nici n-o să se înscrie.

2

Holly Gibney își ridică fața la soare.

— T.S. Eliot¹ spunea că aprilie este cea mai crudă lună dintre toate, dar mie nu mi se pare deloc așa.

— Hm, tot la poezie ți-e gândul, spune Izzy, pe un ton ironic. Ce mănânci?

— Taco cu pește.

— *Mereu* doar taco cu pește mănânci.

— Nu chiar mereu, dar de cele mai multe ori. Sunt o sclavă a obișnuinței.

— Pe bune, Sherlock?

Foarte curând, una dintre ele se va ridica de pe scaun și se va duce la coada de la Rulota cu Cele Mai Nemaipomenite Feluri cu Pește a lui Frankie. Însă deocamdată stau amândouă cuminți la măsuța lor și se bucură de căldura soarelui.

¹ T.S. Eliot (1888–1965) – poet, eseist și dramaturg american, considerat a fi unul dintre cei mai de seamă poeți ai sec. al XX-lea (n. tr.).

Izzy și Holly nu au fost prea apropiate în trecut, însă au devenit după ce au avut de-a face cu un cuplu de bătrâni profesori universitari, Rodney și Emily Harris⁴. Cei doi erau nebuni de legat și foarte, foarte periculoși. Am putea spune că Holly a dus tot greul acelei anchete, pentru că a trebuit să-i înfrunte personal. Dar detectiva Isabelle Jaynes a fost cea obligată să anunțe familiile că rudele lor fuseseră ucise de soții Harris. Și a mai trebuit să le spună ce anume făcuseră cei doi – iar asta nu a fost deloc ușor. Încă erau marcate amândouă de traumele psihice ale acelor zile, așa că, atunci când s-au stins ecourile stârnite de articolele de presă (nu doar din cea locală, ci și din cea națională), Izzy a sunat-o pe Holly și a întrebat-o dacă vrea să ia prânzul împreună. Holly i-a răspuns că da, vrea.

Ieșitul împreună la prânz a devenit un fel de obicei pentru cele două femei și, ușor-ușor, între ele s-a înfiripat o relație de prietenie. La început au vorbit doar despre soții Harris; însă, pe măsură ce a mai trecut timpul, au abordat și alte subiecte. Izzy vorbea despre munca ei; Holly vorbea despre a ei. Din moment ce Izzy era polițistă, iar Holly era detectiv particular, lucrau în domenii similare, deși activitățile lor se intersectau doar rareori.

E bine de știut că Holly nu renunțase complet la ideea de a o atrage pe Izzy în lumea ei – o lume mai puțin conformistă și mai puțin supusă rigorilor legii – mai cu seamă de când partenerul ei, Pete Huntley, ieșise la pensie și o lăsase să se ocupe singură de agenția „Ce-am găsit al meu să fie“. Sigur, o mai ajutau din când în când Jerome și Barbara Robinson, dar tot avea de lucru până peste cap. Ba chiar se străduise din răspuțeri să-i explice lui Izzy motivele pentru care „Ce-am găsit“ nu accepta cazuri de divorț. „Asta ar însemna să ne vărâm nasul în viețile intime ale oamenilor, să le urmărim postările pe rețelele sociale. Să le citim mesajele, să ne ținem după ei pe oriunde s-ar duce – e ca și cum i-am spiona prin gaura cheii. Căââh!“

Ori de câte ori Holly aducea vorba despre asta, Izzy îi spunea că o să se mai gândească. Iar Holly își zicea că Izzy o să-și facă norma de treizeci de ani în poliție, după care o să se retragă într-un apartament frumușel în Arizona sau Florida. Probabil de una singură. Pentru că jucase de două ori la loteria căsniciei și pierduse de ambele dați, Izzy spunea

că nu-și caută vreun alt partener și cu atât mai puțin un alt soț. Ba chiar a întrebat-o pe Holly la un moment dat cum ar fi putut ea să vină seara acasă și să-i povestească bărbatului ei despre bucățile de carne de om descoperite în congelatorul soților Harris.

— Te rog frumos! a exclamat Holly atunci. Nu vorbi despre asta la masă!

Astăzi iau prânzul în Parcul Sportiv Dingley. Spre deosebire de Parcul Deerfield, situat în cealaltă parte a orașului, Dingley nu prezintă prea multă siguranță după lăsarea întunericului (*un adevărat bazar de droguri*, așa îi zice Izzy), însă pe timpul zilei este absolut încântător, mai ales într-o zi ca asta. Pentru că vremea e caldă, s-au așezat la una dintre mesele de afară, nu prea departe de brazii din jurul vechiului patinoar.

Holly și-a făcut toate vaccinurile posibile și imposibile, dar Covidul tot mai ucide câte un american la fiecare patru minute și ea nu vrea să-și asume niciun risc. Pete Huntley suferă și acum de pe urma efectelor pe termen lung ale luptei sale cu virusul, iar mama ei a murit din cauza Covidului. Prin urmare, Holly continuă să se protejeze, poartă masca în spațiile închise și are în permanență la ea un flaconaș cu dezinfectant. Dar, Covid sau ne-Covid, îi place să ia masa în aer liber atunci când este vreme frumoasă, așa ca astăzi, și abia așteaptă să se înfrupte din cei doi tacos cu pește pe care și i-a comandat. Cu foarte mult sos tartar.

— Ce mai face Jerome? o întreabă Izzy. Am văzut că pe lista celor mai bine vândute titluri era și cartea lui despre stră-străbunicul mare gangster.

— Doar vreo două săptămâni, atât a stat acolo, zice Holly, dar o s-o reediteze și o să scrie pe copertă *New York Times Bestseller* și asta o s-o vândă mai bine.

Îl iubește pe Jerome aproape la fel de mult cât o iubește pe sora lui, Barbara.

— A terminat turneul de promovare a cărții și zice că vrea să-mi dea o mână de ajutor la birou. Că ar vrea să se documenteze, pentru că următoarea lui carte va fi despre un detectiv particular.

Și acum Holly se strâmbă, ca să arate cât de mult îi displace ideea.

— Și Barbara?

⁴ Personajele negative din romanul *Holly* de Stephen King, Armada, 2023 (n. tr.).

— A început cursurile la Bell College, chiar aici, în oraș. Literatură engleză, evident.

Holly vorbește pe un ton de îndreptățită mândrie. Fiecare dintre cei doi frați Robinson are câte o carte publicată. Volumul de poezii al Barbarei – pentru care a primit Premiul Penley, adică o sumă destul de frumușică – a apărut în urmă cu doi ani.

— Deci copiii tăi o duc bine.

Holly nu o contrazice. Domnul și doamna Robinson sunt în putere și sănătoși, dar ea chiar îi consideră pe Barb și Jerome copiii ei. Au purtat împreună multe războaie. Împotriva lui Brady Hartsfield¹... împotriva lui Morris Bellamy²... împotriva lui Chet Ondowsky³... împotriva soților Harris. Nu exagerează, chiar războaie au fost.

Holly întreabă ce mai e nou pe la secția de poliție. Izzy se uită lung la ea, după care spune:

— Aș vrea să-ți arăt ceva de pe telefonul meu.

— Un filmuleț porno? se prefăce șocată Holly, pentru că Izzy este una dintre foarte puținele persoane alături de care se simte în largul ei și cu care își permite să glumească.

— Poate...

— Hai că acum m-ai făcut curioasă!

Izzy își scoate telefonul.

— Lewis Warwick a primit scrisoarea asta. Și doamna comisar Patmore. Uite!

Îi dă telefonul și Holly citește cele câteva rânduri.

— Bill Wilson. Ei, na! Știi cine e?

— Tipul care a înființat asociația Alcoolicilor Anonimi. Lew m-a chemat la el în birou și m-a întrebat ce părere am. I-am spus că aș prefera să nu mă pronunț deocamdată. Tu ce zici, Holly?

— Regula Blackstone. Care spune că...

— Mai bine să scape zece vinovați decât să sufere un nevinovat. Blackstone a fost avocat. Am făcut un curs de introducere în Drept la

¹ Vezi seria *Bill Hodges*, Stephen King, Armada, 2024 (n. tr.).

² Vezi romanul *Ce-am găsit al meu să fie*, Stephen King, Armada, 2024 (n. tr.).

³ Vezi povestirea *Un strop de sânge* din volumul cu același titlu, Stephen King, Armada, 2022 (n. tr.).

Universitatea Bucknell, de acolo știi. O fi jurist tipul care a scris asta? Tu ce crezi?

— Poate nu-i cea mai bună concluzie, murmură Holly pe un ton amabil. Și eu am auzit de regula aia, deși n-am făcut nici măcar un singur curs de Drept în toată viața mea. Aș spune că e o informație cunoscută de destul de mulți oameni.

— Mă înnebunești! exclamă Izzy. Zău dacă nu absorbi informațiile mai bine decât o face buretele cu apa! Dar ai perfectă dreptate. Lew Warwick a crezut că e un citat din Biblie.

Holly recitește scrisoarea. Și zice:

— Cel care a scris-o ar putea să fie un om destul de evlavios. Alcoolicii Anonimi pun mare preț pe relația cu Dumnezeu – „Renunță și lasă-te călăuzit de Domnul“, așa spun ei. Plus numele pe care și l-a dat. Ca să nu mai spun de treaba cu pocăința... un concept des folosit de catolici.

— Înseamnă că numărul suspectilor se restrânge la vreo juma' de milion, spune Izzy. Halal așa ajutor, Gibney!

— Nu știi... zic și eu... nu crezi c-ar fi posibil să aibă vreo legătură cu Alan Duffrey?

Izzy bate ușor din palme.

— Chiar dacă nu-i pomenește...

— Da, da, știi: acest domn Wilson al nostru nu pomenește niciun nume, dar și mie mi se pare că la Duffrey se referă. Pedofilul ucis în închisoare, despre care se află după aceea că nici vorbă să fi fost pedofil. Sincronizarea e destul de bună. Ei, pe chestia asta, o să-ți fac eu cinste azi.

— Oricum e rândul tău, spune Holly. Mai spune-mi o dată pentru ce a fost acuzat Duffrey, da?

— Sigur. Doar să-mi promiți că n-ai să-mi furi cazul și n-ai să te apuci să faci investigațiile alea ale tale ca să afli cine este cu adevărat acest Bill Wilson.

— Promit!

Și este sinceră, dar mintea ei a început deja să țopăie încântată. La treburi din astea se pricepe cel mai bine Holly și au purtat-o pe niște poteci tare ciudate de-a lungul timpului. Singura problemă pe care o are acum este că activitatea ei de detectiv se rezumă mai mult la completarea unor formulare și la discuțiile cu tot felul de garanți și nu mai dezleagă mistere.

Povestea pe scurt e cam așa: Alan Duffrey a fost ofițer principal de credite la First Lake City Bank; dar, până în 2022, era doar un funcționar oarecare din cadrul departamentului de credite. E o bancă foarte mare.

— Da, știu, spune Holly. Este și banca mea.

— Și a secției noastre și a multor corporații din oraș, dar nu despre asta-i vorba. Ofițerul principal de credite a ieșit la pensie și doi oameni au candidat pentru postul ăsta, care presupune și o mărire considerabilă a salariului. Unul dintre ei era Alan Duffrey. Celălalt era Cary Tolliver. Postul l-a primit Duffrey, prin urmare Tolliver a făcut în așa fel încât să fie condamnat pentru pornografie infantilă și să ajungă la închisoare.

— Mi se pare o reacție cam exagerată, spune Holly și se încruntă mirată când Izzy începe să râdă. Ce e? Ce-am spus?

— Nimic... așa ești tu, Holly. Nu zic că asta îmi place cel mai mult la tine, dar, cu timpul, poate o să mă obișnuiesc.

Holly se încruntă în continuare.

Izzy zâmbește în continuare.

— Ești un geniu al deducțiilor, Hols, dar mi se pare câteodată că pierzi din vedere adevăratele cauze ale comportamentului criminal, mai cu seamă atunci când este vorba despre infractori cu mințile întunecate de furie, resentimente, paranoia, incertitudini, nesiguranță, gelozie... și lista este lungă. A existat o cauză de natură financiară care l-a împins pe Cary Tolliver să acționeze așa cum pretinde el că ar fi acționat? Evident că da. Însă eu sunt sigură că au fost și alte lucruri la mijloc.

— Și-a mărturisit fapta după ce Duffrey a fost omorât, da? spune Holly. S-a dus la podcastul tipului ăluia care se ocupă doar de cele mai urâte scandaluri.

— Susține că ar fi făcut mărturisirea înainte de moartea lui Duffrey. În februarie, imediat după ce a primit diagnosticul de cancer în fază terminală. I-a trimis procurorului o scrisoare prin care și-a recunoscut fapta și pretinde că procurorul n-ar fi luat absolut nicio măsură. Așa că s-a dus la podcastul lui Buckeye Brandon și a dezvăluit totul.

— De unde și treaba cu pocăința.

— Nu el a scris asta, spune Izzy, bătând ușor cu degetul în ecranul telefonului. Cary Tolliver nu mai are mult de trăit. Așa că mă duc cu

Tom să-l luăm la întrebări chiar în după-amiaza asta. Prin urmare, zic că ar fi bine să mâncăm, ca să nu întârzii.

— Vezi să-mi iei mai mult sos tartar, îi amintește Holly.

— Of, Holly, tu n-o să te schimbi niciodată!

Femeia micuță, cu păr încăruntit și surâs stins pe buze, o privește în ochi.

— Asta-i superputerea mea.

3

S-a făcut deja după-amiază, Holly s-a întors la birou și acum completează polițe de asigurări. Își dă foarte bine seama că n-o ajută la nimic ura față de marile companii de asigurări, dar asta nu o împiedică să le treacă pe lista ei cu Răhăței. Mai trebuie să spunem și că *nu poate să sufere deloc* reclamele lor de la televizor. Evident că-i este destul de greu s-o antipatizeze pe Flo, doamna din reclama companiei Progressive Insurance – mai cu seamă că Jerome Robinson i-a spus odată „Mi se pare că seamănă puțin cu tine, Holly!“ –, dar îi este extrem de ușor să-i deteste pe Doug și pe Limu, prostănacul lui struț fără creastă, din reclama companiei Liberty Mutual Insurance. Nici pe tipul din reclama aia a companiei Allstate Insurance nu poate să-l sufere... știți voi, tipul ăla din reclamă care dezlănțuie iadul pe pământ dacă nu-ți faci asigurare la firma lor. Nu l-a înghițit nici pe rățoiul de la compania Aflac... care, Slavă Domnului, a fost scos din reclamele lor... și nici pe omul preistoric de la compania GEICO (deși nu-i deloc exclus ca și rățoiul, și trogloditul ăla să revină în forță și să-ți agreseze ochii – și mintea – de multe ori pe zi). Holly este un detectiv particular care a lucrat cu specialiști în constatarea daunelor de la multe companii, așa că le-a aflat marele secret: se duce naibii toată distracția când companiei tale i se pretinde o anumită despăgubire, mai cu seamă una foarte mare.

Formularele de astăzi sunt de la Global Insurance, firmă al cărei agent de vânzări este Buster – Măgărușul Guraliv, care te calcă pe nervi cu hohotele lui de râs: *ihha-ihha-ihhaaa!* Buster apare pe fiecare formular, de unde rânjește cam impertinent la ea, dezvelindu-și dinții mari și urâți. Lui Holly nu-i plac deloc formularele astea, dar se bucură știind